

"Чемний" Миколка

Алла Потапова

Примчав Миколка до школи, не спізнився — саме перед дзвоником. Та чергова, дівчисько з червоною пов'язкою, біля дверей перейняла його. Ще й зауважила суворим голосом.

— Поглянь-но, якого бруду наніс. Чом ноги не витер?

Глянув Миколка — справді, сліди на підлозі. Надворі сніг з дощем. Онде які чорні сліди...

Притулив Миколка руку до грудей. І так вже ввічливо мовив:

— Візьми, будь ласка, ганчірку та витри підлогу. Ти своє чергування мусиш нести відмінно, чи не так? А мені треба до класу поспішати. А то спізнюся!

Обурена чергова тільки зойкнула, та Миколка вже біг сходами. Кваплячись, він так штурхонував якогось малюка, що той аж упав.

— Ти чого штурхаєшся? — зарепетував малий, розмазуючи сльози.

— Пробач, будь ласка! — стенив плечима Микола й махнув іще на три сходинки вгору. І знову штовхнув, уже іншого учня.

— Тобі що — місця мало? — спитав хлоп'як, потираючи забите об ґратки поручнів коліно.

— А ти не плутайся під ногами, коли бачиш, що я йду! — кинув Миколка. І додав, навіть трохи вклонившись: — Пробач!

До класу він забіг найперший. Смикнув за кіски Оксанку, яка саме відчиняла двері. Проте не забув сказати лагідним голосом:

— Спасибі, що пропустила. Бо мені ще треба вірш повторити.

Але Оксанка відказала сердито:

— Який ти невихований, Миколко.

— Дурниці! — відповів той. — Хіба я не кажу "дякую", "будь ласка", "пробач". А ти — "невихований, невихований". Ти, Оксанко, щось наплутала.

Та вперта Оксанка чомусь стояла на своєму.